

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 74.711 van 29 juni 1998
in de zaak A. 74.079/VII-15.447.**

In zake : Hans MONSTREY,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. D'HOOGE en J. BOUCKAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

het Rijksinstituut voor Ziekte- en
Invaliditeitsverzekering.

De Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hans MONSTREY op 21 april 1997 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van "de beslissing van de Commissie van Beroep, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV, dd. 18 februari 1997 houdende de bevestiging van de beslissing van de Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV dd. 13 maart 1996, waarbij beslist werd de verzekeringsinstellingen te verbieden tegemoet te komen in de kosten voor geneeskundige verstrekking, welke zullen worden verleend door apotheker Hans MONSTREY over een periode van één jaar";

Gelet op de kennisgeving van de memorie van antwoord aan verzoeker op 7 augustus 1997;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 14bis, § 1, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 23 februari 1998, houdende bevel tot neerlegging van dat verslag en oproeping van de partijen om te verschijnen op 2 april 1998;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. D'HOOGE, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-adviseur E. DIMMOCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op artikel 21, tweede lid, en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State luidt als volgt :

"Wanneer de verzoekende partij de termijnen voor het toesturen van de memorie van wederantwoord of van de aanvullende memorie niet eerbiedigt, doet de afdeling, de partijen gehoord, zonder verwijl uitspraak op advies van de voor de betreffende zaak aangestelde lid van het auditoraat, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld";

dat artikel 7, eerste lid, van het voormeld besluit van de Regent bepaalt wat volgt :

"Een afschrift van de memorie van antwoord wordt aan de verzoekende partij overgemaakt door de

griffier, die haar tevens van de neerlegging van het dossier ter griffie in kennis stelt.

De verzoekende partij beschikt over zestig dagen om aan de griffie een memorie van wederantwoord te laten geworden";

dat artikel 14bis van hetzelfde besluit stelt :

"§ 1. In geval van toepassing van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten brengt het aangewezen lid van het auditoraat binnen acht dagen na het verstrijken van de termijnen verslag uit bij de voorzitter van de kamer waarbij de zaak aanhangig is gemaakt.

De voorzitter roept de verzoeker, de tegenpartij en desgevallend de tussenkomende partij op om spoedig en uiterlijk binnen tien dagen na de indiening van het verslag voor hem te verschijnen; dit verslag wordt bij de oproeping gevoegd.

Na de partijen en het advies van de auditeur te hebben gehoord, doet de voorzitter of de door hem aangewezen staatsraad zonder verwijl uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

§ 2. Bij het versturen van een kopie van de memorie van antwoord aan de verzoekende partij, maakt de hoofdgriffier melding van artikel 21, tweede lid, van de gecoördineerde wetten";

Overwegende dat een kopie van de memorie van antwoord aan verzoeker werd toegestuurd bij aangetekende brief van 6 augustus 1997; dat verzoeker niet ontkent dat voormelde kopie op 7 augustus 1997 is ontvangen ten kantore van de raadslieden bij wie keuze van woonplaats werd gedaan; dat zulks wordt gesteld onder meer onder nr. 11 van een door verzoeker neergelegde pleitnota; dat evenmin wordt ontkend dat de hoofdgriffier melding heeft gemaakt van voormeld artikel 21, tweede lid, in de kennisgevingsbrief; dat verzoeker zijn memorie van wederantwoord bij een op 7 oktober 1997 ter post aangetekende brief aan de Raad toezond; dat in het auditoraatsverlag ervan wordt uitgegaan dat aldus verzoeker de voorgeschreven termijn van zestig dagen heeft laten voorbijgaan om zijn memorie van wederantwoord in te dienen, aangezien deze termijn verstreek op maandag 6 oktober 1997; dat in het auditoraatsverlag

dienvolgens wordt gesteld dat artikel 21, tweede lid, moet worden toegepast, de oproeping ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14bis, § 1, diende te gebeuren en het ontbreken van het vereiste belang diende te worden vastgesteld;

Overwegende dat verzoeker in zijn pleitnota en ter terechtzitting toegeeft dat de memorie van wederantwoord met een termijnoverschrijding van één dag aan de Raad van State is gezonden; dat deze termijnoverschrijding volgens verzoeker echter berust op een vreemde oorzaak en als overmacht is te beschouwen; dat verzoeker daartoe de feitelijke omstandigheden schetst onder dewelke de memorie van antwoord werd ontvangen en meer bepaald door erop te wijzen dat een secretaresse, werkzaam op het kantoor van verzoekers advocaten "een materiële uitvoeringsfout" heeft begaan door de van de Raad van State op 7 augustus 1997 inkomende post slechts af te stempelen op 8 augustus 1997, zodat de behandelend advocaat ervan uitging dat de datum van ontvangst niet 7 augustus 1997 maar 8 augustus 1997 was; dat om de overmacht te staven verzoeker er nog op wijst dat de voormelde secretaresse ten opzichte van de raadslieden van verzoeker en ten opzichte van verzoeker een derde is, omdat zij op grond van een interimovereenkomst was tewerkgesteld;

Overwegende dat verzoeker in principe dient in te staan voor de fouten van zijn raadslieden en hun lasthebbers of aangestelden; dat daarbij geen verschil kan worden gemaakt al naargelang vergissingen begaan werden door eigen werknemers of uitzendkrachten waarop een beroep wordt gedaan; dat de verkeerde datering van inkomende post op een advocatenkantoor te dezen niet als een geval van overmacht kan worden beschouwd die ertoe zou moeten leiden dat voormeld artikel 21, tweede lid, niet mag worden toegepast; dat dienvolgens zou moeten worden vastgesteld dat verzoekers belang ontbreekt;

Overwegende echter dat de bepaling zelf van artikel 21, tweede lid, door verzoeker strijdig wordt geacht met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat verzoeker daarbij zelf verwijst naar onder meer het arrest nr. 27/97 van het Arbitragehof van 6 mei 1997, en de overweging B.8. die luidt als volgt :

"De discriminatie die luidens de prejudiciële vraag zou kunnen voortspruiten uit het verschil tussen de rechtspleging voor de Raad van State en die voor de burgerlijke rechtbanken steunt op een vergelijking van procedures die niet vergelijkbaar zijn vanuit het oogpunt van het belang bij het beroep. Geschillen voor de burgerlijke rechtbanken hebben immers betrekking op subjectieve rechten van de daarbij betrokken partijen, terwijl het annulatieberoep bij de Raad van State een objectief beroep is, waarvoor de verzoekende partij enkel het bewijs van een eenvoudig belang moet leveren. Het aangeklaagde verschil in behandeling kan niet worden gekritiseerd op grond van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet";

dat verzoeker echter aanvoert dat de aangehaalde rechtspraak enkel het zogenaamd "objectief contentieux" voor de Raad van State betreft, dat tot de annulatie van eenzijdige administratieve rechtshandelingen kan leiden, maar niet de gedingen zoals het voorliggende waarin de Raad van State optreedt als Cassatierechter over "administratieve beslissingen in betwiste zaken", zijnde beslissingen van administratieve rechtscolleges; dat verzoeker bovendien de Raad van State vraagt betreffende de beweerde strijdigheid met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet aan het Arbitragehof de vier in het hiernavolgende dispositief verwoorde prejudiciële vragen te stellen; dat luidens paragraaf 1 van artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, dit Hof bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak doet op vragen omtrent de schending door een wet van de artikelen 10 en 11 (voorheen 6 en 6bis) van de Grondwet; dat te dezen de met toepassing van paragraaf 2 van dat artikel voor de Raad van State opgeworpen vragen moeten worden gesteld, nu niet blijkt dat de vordering als onontvankelijk moet worden

afgewezen om procedureredenen die ontleend zijn aan normen die zelf niet het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vragen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

De uitspraak in de zaak wordt opgeschort.

Artikel 3.

Aan het Arbitragehof worden de volgende prejudiciële vragen gesteld :

"Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat die bepaling gelijkelijk geldt voor het geval waar de verzoekende partij, in het kader van het objectief contentieux, tegen een administratieve beslissing een annulatieberoep instelt bij de Raad van State en voor het geval dat, in het kader van het subjectief contentieux, de verzoekende partij bij de Raad van State een cassatieberoep instelt tegen een jurisdictionele beslissing uitgaande van een administratief rechtscollege ?".

"Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en de artikelen 6 en 14 van het EVRM-verdrag, in de mate dat die bepaling voorziet dat de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een

administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij de Raad van State, in geval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, luidens artikel 1094 Ger. Wb., de verzoekende partij die, in een cassatievoorziening tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent politieke subjectieve rechten bij het Hof van Cassatie, laattijdig gebruik maakt van de mogelijkheid om een memorie van wederantwoord in te dienen, niet gesanctioneerd wordt met het verval van het cassatieberoep ?".

"Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en 6 en 14 van het EVRM-verdrag, in de mate dat die bepaling stelt dat de verzoekende partij, in een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, ingeval van het laattijdig indienen van een memorie van wederantwoord, van rechtswege zijn belang bij de procedure verliest daar waar, anderzijds, het laattijdig indienen van een memorie van antwoord door de verwerende partij niet met een gelijkwaardige sanctie bestraft wordt ?".

"Schendt artikel 21, lid 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang met de artikelen 144 en 145 van de Grondwet en 6 en 14 van het EVRM, in de mate dat de toegang tot de rechter en het recht van verdediging in het kader van een cassatieberoep tegen een beslissing van een administratief rechtscollege omtrent subjectieve rechten bij de Raad van State, daardoor niet wordt gegarandeerd, terwijl die belemmering inzake het recht van toegang tot een rechter

en het recht van verdediging niet geldt in het kader van een administratief cassatieberoep bij het Hof van Cassatie ?".

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni 1900 achtennegentig, door :

de HH.	D. VERBIEST,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	Ph. DINGEMANS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ph. DINGEMANS.

D. VERBIEST.